

Регулювання інноваційних процесів на рівні регіонів

М.К. ГНАТЕНКО

*Харківська національна академія міського господарства
61002 Україна, м. Харків, вул. Революції, 12
mary8381@mail.ru*

Стратегія розвитку країни повинна спиратися на регіональний чинник, а точніше, на ефективну державну регіональну політику.

1 січня 2006 року набув чинності Закон України «Про стимулювання розвитку регіонів», на підставі якого в липні 2006 року була затверджена Державна стратегія регіонального розвитку до 2015 року.

В стратегії особливо наголошується, що державна регіональна політика повинна бути направлена на створення умов для підвищення конкурентоспроможності регіонів як основи їх динамічного розвитку і усунення значних міжрегіональних диспропорцій.

Проте, і Державна стратегія регіонального розвитку, і стратегії, що приймаються на рівні областей, відштовхуються в баченні перспектив від вже існуючого рівня, не враховуючи світові тенденції. Вони орієнтовані переважно на еволюційне зростання, використання або поліпшення існуючого потенціалу.

Ключовим же для України має бути інвестиційно-інноваційний шлях розвитку, що повністю відповідає сьогднішній ситуації в економіці, яка вичерпала ресурс відновного економічного зростання.

Окремі елементи інноваційної системи на сьогднішній день вже існують. В регіонах з розвиненим науково-технічним потенціалом з'являються інноваційно-технологічні центри, формуються центри науки і високих технологій по основних стратегічних науково-технічних напрямках, організовується система підготовки менеджерів.

Разом з цим необхідно створювати і послідовно реалізовувати на практиці інноваційно-інвестиційний механізм, який би забезпечував прилив капіталу для модернізації господарського комплексу.

Механізм управління інноваційним розвитком має полягати у формуванні регіональних програм двох типів: державного значення,

тобто з можливістю залучення коштів з державного бюджету і регіонального значення з орієнтацією на приватні інвестиції.

Світовий досвід показує, що можна дотримуватися тієї або іншої ідеології, але в реалізації інноваційної стратегії ключову роль повинна відігравати саме держава. Адже науково-технічний прогрес, перш за все, залежить від можливостей і цілеспрямованої діяльності держави, яка, у свою чергу, повинна активізувати інноваційну діяльність в регіоні по наступних напрямках:

- розвиток сучасної інноваційної інфраструктури, яка б максимально відповідала ринковим відносинам;
- здійснення державного страхування можливих ризиків від інноваційної діяльності;
- захист прав інтелектуальної власності;
- забезпечення цільового використання коштів;
- заснування спеціальних комерційних інвестиційних банків для акумуляції інвестиційних ресурсів;
- розширення зв'язків в технологічній сфері.

Визначати ж пріоритети техніко-економічного розвитку регіонів слід, виходячи із закономірностей довгострокового економічного розвитку, глобальних напрямів техніко-економічного розвитку, національних конкурентних переваг. Реалізація даних пріоритетів може здійснюватися за допомогою фінансування і державної підтримки цільових науково-виробничих програм, пільгових кредитів, державних закупівель, надання державних гарантій під інвестиції при закупівлі устаткування вітчизняного виробництва.